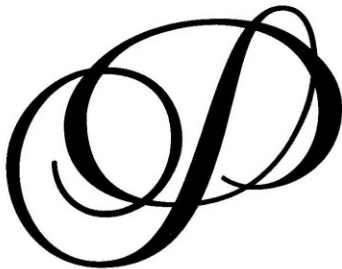

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Ο νόστος της πατρίδος, είναι γλυκός και πικρός μαζί, γιατί εάν δεν τον έχεις, αποκόπτεσαι από το παρελθόν σου (αξίζει να μην θυμάται κανείς τις ρίζες του); και εάν τον έχεις σε καίνε οι θύμησες και οι μυρωδιές του τόπου σου.

Φέτος γιορτάσαμε τα 100 χρόνια από την απελευθέρωση της πόλης και την ένταξη του μύθου της πόλης στο ενιαίο εθνικό σύστημα συμβολοποιήσεων. Πρώτιστα τιμήσαμε με ένα δάφνινο στεφάνι τον Ανάργυρο Φατούρο, Δήμαρχο Τρικολώνων, από την Στεμνίτσα της Αρκαδίας που εθελοντικά συμμετείχε στον πόλεμο της Αετορράχης και άφησε την πνοή του εκεί- σύμβολο θυσιαστικότητας και ύψιστης αλληλεγγύης ή μάλλον μετουσίωσης- για να θυμηθούμε το Πάσχα που έρχεται φέτος αργά-αργά μετά από έναν παρατεταμένο υγρό και ομιχλώδη χειμώνα.

Διακοσμήσαμε την μετόπη της εισόδου της πολυκατοικίας μας στην οδό Δωδωνής 2 με την σπάνια φωτογραφία του Γάλλου επισκέπτη της πόλης (J.Leune)κατά τους εορτασμούς μετά την είσοδο των νικητών και τις τελετές απόδοσης τιμής από κοινού, στους νεκρούς του πολέμου, παρουσία

των εκπροσώπων όλων των θρησκευτικών δογμάτων-Ανεξιθρησκεία και ελευθερία χέρι-χέρι, δηλωτικό της παράδοσης της πόλης, εμπνευσμένης από τον Ελληνικό διαφωτισμό.

Τώρα προτείνω την μετατροπή της πόλης σε ένα συμβολικό μεταβατικό χώρο σεβασμού και αγάπης για τον μοιραζόμενο και κοινό χώρο που μας παρέχει καθημερινά και που τόσο υποφέρει σήμερα από την κρίση και την περιοριστικότητα, επειδή ακριβώς η πόλη άντεξε στην κρίση και δεν μεταμορφώθηκε σε παρακαμιακό προάστιο της βήτα εκλογικής περιφέρειας των Αθηνών. Άντεξαν οι κάτοικοι άντεξε η πόλη.Ένα στρώμα αντοχής και μια γλυκα αισιοδοξίας αρχίζει να νιώθει περιδιαβαίνοντας τους ήσυχους αλλά όχι έρημους δρόμους της -τώρα που το φός ανατέλλει και τα κίτρινα δέντρα μας παραδίνουν ξανά τις μυρωδιές, τα άνθη, το χρώμα και την ατάραχη μυστική και αθόρυβη ανάκαμψη της ανακυκλούμενης ζωικής δύναμης που αιωνίως νοηματοδοτεί τον χρόνο και τον αποσβολώνει.Την ίδια στιγμή έλαβα ένα κείμενο νεαρής Γιαννιώτισας που ζει αλλού και εντελώς συμπτωματικά περιγράφει κάποιους λόγους που αγαπάει τα Ιωάννινα όπως τα έζησε. Γράφει Λουιόν η ΑΤ:

Αγαπητέ κ.Μωρόγιαννη

Έπειτα από απουσία πολλών ετών από τα αγαπημένα μου Ιωάννινα, επιτέλους είχα την ευκαιρία να μείνω μερικές μέρες στη πόλη μας.Ο νόστος της πατρίδος, είναι γλυκός και πικρός μαζί, γιατί εάν δεν τον έχεις, αποκόπτεσαι από το παρελθόν σου (αξίζει να μην θυμάται κανείς τις ρίζες του); και εάν τον έχεις σε καίνε οι θύμησες και οι μυρωδιές του τόπου σου.

Σας στέλνω αυτό το γράμμα, σαν κατάθεση ψυχής ενός ανθρώπου

Φώτης Μωρόγιαννης
Ψυχίατρος, Δρ. Ιατρικής
Παν.Ιωαννίνων,
www.morogianis.gr,
morogian@otenet.gr

που αποσιτάζει για πολύ καιρό, αλλά κάθε φορά που επισκέπτεται την πόλη, είναι σε θέση να διακρίνει την ξεχωριστή ομορφιά της. Είχα ξεχάσει πόσο κατακλύζει το βλέμμα του επισκέπτη το πράσινο χρώμα που αγκαλιάζει το λεκανοπέδιο, πόσο πλούσια η βλάστηση που ξεφυτρώνει από παντού και πόσο μαγευτική είναι η εικόνα από ψηλά, όταν αντικρίζεις το νήσι στο κέντρο της λίμνης και το Μιτωκέλι. Άγρια και σκληροτράχηλη ομορφιά, αυθεντική και πολύ ελκυστική για τους επισκέπτες.

Πόσο διαφορετικοί μου φαίνονται οι άνθρωποι σε σχέση με άλλες εποχές.Βλέπει κανείς ένα πολύχρωμο μουσκέτο να ξεχύνεται στους δρόμους, ειδικά οι νέοι και οι νέες, κομψοί, ο καθένας με τον δικό του τρόπο(το αναρχικό στύλ έχει και αυτό την δική του γοητεία, το χρωματιστό φουλάρι το ανέμελο μαλλί, τα περίεργα γυαλιά . Όλοι τους, φοιτητές, εργαζόμενοι, άνεργοι, οικογενειάρχες φαίνονται, πιο οίγοροι, πιο θρασεί, πιο ναρκισσοτές σε σχέση με παλαιότερα, ακόμη και μέσα στην κρίση της εποχής.Ο κόσμος άλλαξε, από ότι διαπιστώνω, διεκδικεί, αμφισβητεί, οι ξένοι που ζουν εδώ έφεραν την δική τους ταυτότητα, συγχρωτίζονται με το πλήθος, άλλαξαν την παραδοσιακή εικόνα, έφεραν νέες ιδέες, νέα ακούσματα και έσπασαν την ομοιομορφία, αλλά και τη σιγουριά του παρελθόντος.Ο κόσμος ζύπνησε, το άνοιγμα νέων οδικών δρόμων έδωσε την δυνατότητα στην πόλη, και στους κατοίκους της να μάθουν να ζουν διαφορετικά, πιο ανοιχτά, πιο διαλλακτικά, πιο συνεργατικά.Βιώνεται η δημοκρατία της νέας εποχής που επιτρέπει την αποδοχή όλων όσων δεν είναι γηγενείς, όμως προσφέρουν με την εργασία και με τις ιδέες τους κάτι διαφορετικό, πιο εξωτικό από τα συνήθη στον τόπο μας.

Η πόλη είναι ζωντανή, όποια ώρα της ημέρας και εάν κυκλοφορήσεις, τα μαγαζιά θυμίζουν μικρά bistrot

του Παρισιού, στα οποία οι κομψοί θαμώνες κάθονται ευχάριστα για ένα σύντομο ή πολύωρο καφέ, ένα ελαφρύ γεύμα ή για ένα ποτό, με το ίδιο πάθος καθημερινά. Νιώθεις ότι δεν είσαι μόνος, ότι από κάπου ένας φίλος, ένας γνωστός θα σε χαιρετήσει, ή ακόμη και ένας άγνωστος, θα σου απευθύνει μια καλημέρα. Τα καλά στοιχεία της εξόδου από την απομόνωση, είναι ότι οι άνθρωποι στην πόλη έμαθαν να είναι φιλικοί, πρόσχαροι, ευγενείς, εγγράφουν στον εγκέφαλο τους την ευγένεια και τον σεβασμό, ως θεμελιώδεις αξίες επικοινωνίας με τους άλλους, τους οποίους χρειάζονται για να συμπορευτούν με αρμονία. Χαίρομαι που οι αξίες αυτές έπαψαν να αποτελούν συνώνυμο μόνο των παλιών Γιαννιωτών αλλά, τις διέκρινα σε πολύ νέο κόσμο που με εξυπηρέτησε στις εξόδους μου.

Η πόλη μεγάλωσε, εξαπλώθηκε, οι λόφοι της γέμισαν σπίτια, δρόμους, γίνονται έργα και αυτό κάτι δηλώνει: ότι οι άνθρωποι που ζουν σε αυτήν, την εμπιστεύονται, θέλουν να μεγαλώσουν σε αυτήν, θέλουν να επενδύσουν (με εντοπωσίασε το γεγονός ότι πολλοί νέοι ξεκίνησαν τις δικές τους επιχειρήσεις, σπάζοντας το κατεστημένο του δημοσίου που χαρακτήριζε το εργασιακό προφίλ της πόλης για πολλά χρόνια).

Είδα να λαμβάνουν χώρα πολλές εκδηλώσεις, πολιτιστικού, επιστημονικού αθλητικού περιεχομένου και διαπίστωσα ότι πλέον τα Ιωάννινα δεν είναι η μικρή επαρχιώτικη πόλη, αλλά διεκδικεί την δική της ταυτότητα, έστω και με αργά βήματα στην ελληνική αλλά και στην ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Οι κάτοικοι έρχονται σε επαφή με νέα δεδομένα (εκστρατεία για την χρήση κάδων ανακύκλωσης, αναμόρφωση και αξιοποίηση εγκαταλελειμμένων κτιρίων για στέγαση νέων δραστηριοτήτων, εκστρατεία για τα αδέσποτα, συγκέντρωση ειδών πρώτης ανάγκης για όσους βρίσκονται σε δυσμενείς συνθήκες), γεγονός που νοηματοδοτεί και κάτι ακόμη, ότι η ατομοκεντρική προσέγγιση της ζωής, δίνει τη θέση στην συνολική θεώρηση του κόσμου, και αυτό με την σειρά του σημαίνει

ΑΝΤΕΞΑΝ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΑΝΤΕΞΕ Η ΠΟΛΗ. ΕΝΑ ΣΤΡΩΜΑ ΑΝΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΓΛΥΚΑ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ ΑΡΧΙΖΕΙΣ ΝΑ ΝΙΩΘΕΙΣ ΠΕΡΙΔΙΑΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΗΣΥΧΟΥΣ ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΕΡΗΜΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ -ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΤΟ ΦΩΣ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΔΕΝΤΡΑ ΜΑΣ ΠΑΡΑΔΙΝΟΥΝ ΞΑΝΑ ΤΙΣ ΜΥΡΩΔΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΣΟΥ

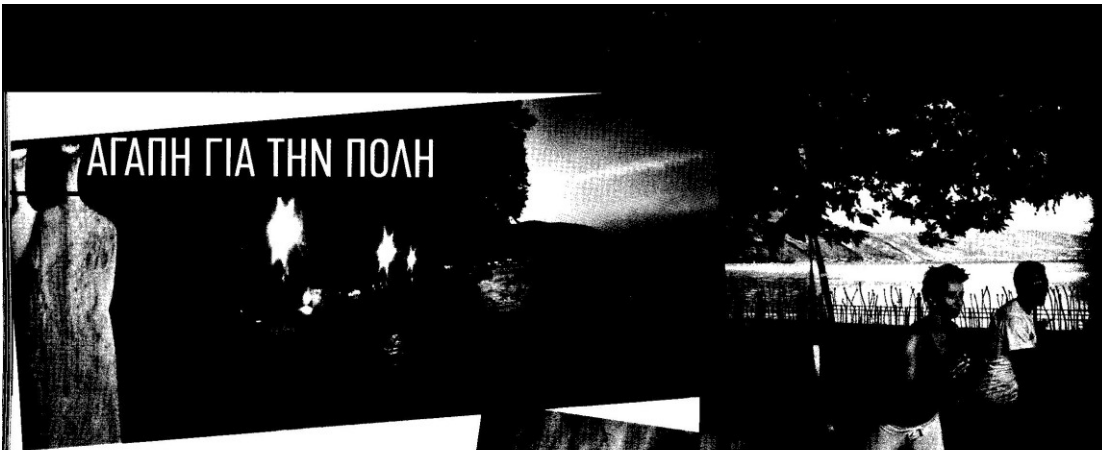
αγάπη για τον πλησίον, σεβασμό στα δικαιώματά του, αναγνώριση των υποχρεώσεων των πολιτών. Αυτό σημαίνει αφήνω πίσω μου την καχυποψία, το συμφέρον, την μιζέρια και αγωνίζομαι για κάτι καλύτερο για την πόλη μου.

Πόσα μνημεία ξεχωρίζουν και ξεμυαλίζουν τον επισκέπτη, που γοητεύεται από την επιβλητικότητα και τη στοιβαρότητα τους, από το πόσο ακλόνητα παραμένουν για να τονίσουν το πέρασμα των λαών, τις μάχες, τις συνυπάρξεις πληθυσμών και να δηλώσουν τη σημαντική γεωπολιτική θέση της πόλης. Το κάστρο, τα τζαμιά,

οι εκκλησίες, τα ερημίματα, οι νέοι καλλιτέχνες που σκόλιασαν την πόλη με τα αγάλματα, όλα αυτά δείχνουν μια συνέχεια στην κουλτούρα της πόλης, που είναι ξεχωριστή γιατί συνδυάζει ένα κράμα εθνικοτήτων και δεν διατάζει να το φωνάζει.

Κάθε φορά που επισκέπτομαι την πόλη, η ιστορία της είναι παρούσα, ίσως γιατί υπάρχει ακόμη αυτή η μαγεία που συνοδεύει τις παλιές πόλεις, τα έντονα γεγονότα του παρελθόντος αφήνουν πολύ δυνατά ίχνη και συναισθήματα όπου και αν βρεθείς, όπου και αν σταθείς. Ο Αλή Πασάς, οι θρύλοι, οι παραδόσεις, η σύγχρονη ιστορία, αιωρούνται, υποβάλλουν στο σύγχρονο την παρουσία τους και γίνονται συνοδοιπόροι.

Όμως όση αγάπη και αν τρέφω για την πόλη, δεν παύω να ανησυχώ για το μέλλον της, και το μέλλον των ανθρώπων της. Οι καθημερινές μου βόλτες, δεν ανέδειξαν μόνο την

ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

νοσταλγία μου αλλά και τον προβληματισμό μου για τα καθημερινά προβλήματα που αντιμετωπίζει. Το κυκλοφοριακό χάος, απογοητεύει το επισκέπτη από τα πρώτα λεπτά της παρουσίας του σε αυτήν. Η έλλειψη ποδηλατόδρομου είναι μεγάλο πρόβλημα για όσους θέλουν να θαυμάσουν τα ανοιξιάτικα και καλοκαιρινά απογεύματα, χωρίς να έχουν το άγχος του παρκκαρίσματος, αλλά και για όσους θέλουν να αθληθούν. Εντρομη διαπίστωση ότι ο κώδικας οδικής κυκλοφορίας, γράφεται στα παλαιότερα των υποδημάτων και δυστυχώς οι εξαιρέσεις είναι ελάχιστες. Η χρήση του αυτοκινήτου αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο, θέαμα λοιπόν σε μια πόλη που οι αποστάσεις θα μπορούσαν να εξυπηρετηθούν με μικρά λεωφορεία και η μετακίνηση εντός του κτιρίου να γίνει με τραμ. Νομίζω ότι η διάβαση πεζών για τους περισσότερους οδηγούς γίνεται αντιληπτή ως διακόσμηση του δρόμου, με έξοδα της τροχιάς...; δυστυχώς παρατήρησα τις σφοδρές των Ιωαννίνων να το εφαρμόζουν πολλάκις και ειδικά μπροστά σε κεντρικό σχολείο της πόλεως. **Ανήκουστο σε άλλη χώρα, πλην της γείτονος Τουρκίας, να πατήσεις το πόδι σου στην διάβαση και να μην σταματήσεις το αυτοκίνητο.** Με ενημέρωσαν δε πως και σε πόλεις πλησίον των Ιωαννίνων, οι οδηγοί σέβονται τους πεζούς.

Αντελήφθηκαν την έλλειψη καλά οργανωμένων αθλητικών εγκαταστάσεων και χώρων όπου οι κάτοικοι να μπορούν να περνούν τον ελεύθερο χρόνο τους. Πολύ ωραίες οι καφετέριες, αλλά τα νέα παιδιά θέλουν να διοχετεύσουν δημιουργικά την ενέργειά τους, και γιατί όχι να αναδείξουν τα ταλέντα τους. Ίσως η τοπική

εξουσία, αναλώμενη σε διαμάχες και προσωπικά συμφέροντα, φοβούμενη το κράτος των Αθηνών, να παραβλέπει τις ανάγκες των κατοίκων της για ποιότητα ζωής, να αδιαφορεί, να μην προσπαθεί να αναδείξει τα Ιωάννινα ως το σημαντικότερο κόμβο επικοινωνίας με την Ευρώπη (τι απέγιναν τα έργα για το αεροδρόμιο και πόσο πάλεψαν οι φορείς); τι απέγιναν οι προσπάθειες ανάδειξης της λίμνης με την διοργάνωση μεγάλων αγώνων; Τι απέγιναν τα έργα εξυπηρέτησης των κατοίκων των προαστίων της πόλεως;

Η ΠΟΛΗ ΕΙΝΑΙ ΖΩΝΤΑΝΗ, ΟΠΟΙΑ ΟΡΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΕΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙΣ, ΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ ΘΥΜΙΖΟΥΝ ΜΙΚΡΑ BISTRO ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ, ΣΤΑ ΟΠΟΙΑ ΟΙ ΚΟΜΨΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ ΚΑΘΟΝΤΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ Η ΠΟΛΥΩΡΟ ΚΑΦΕ, ΕΝΑ ΕΛΑΦΡΥ ΓΕΥΜΑ Η ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΤΟ, ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΑΘΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ.

Από την άλλη διαπίστωση ότι μια ομάδα συμπολιτών, είναι εγκλωβισμένη στις παλιές απόψεις για διάφορα θέματα αναμόρφωσης της πόλης, λες και υπάρχει ο φόβος ότι εάν γκρεμιστεί κάτι, εάν φτιαχτεί κάτι, θα ανοίξουν οι ασκοί του Αιόλου και θα αρχίσει μια σειρά από δεινά και συμφορές. Γιατί να υπάρχει φόβος για το διαφορετικό ή το νέο; Από πού πηγάζει αυτή η αναχρονιστική αντίληψη; Καιρός είναι οι Γιαννιώτες να απομυθοποιήσουν τοπικά σύμβολα και είδωλα, και να συνταχθούν με το συμφέρον της πόλης και των ανθρώπων που κατοικούν σε αυτήν. Εάν κάποιος δεν μπορεί να αντιπροτείνει, ας σιωπήσει. Η στήρα

κριτική δε οδηγεί
 πουθενά. Πάντα
 αναρωτιόμουν μήπως
 αυτοί που υιοθετούν
 την συγκεκριμένη
 μέθοδο υστερούν
 νοητικά και δεν μπορούν
 να συντάξουν λογικά
 επιχειρήματα και προτάσεις,
 η μήπως φοβούνται να πάρουν
 δημόσια το λόγο γιατί είναι κενοί ιδεών.
 Αναρωτιόμουν...

Είναι καιρός να αναστηλωθούν
 τα μνημεία που έγιναν βορά των
 φυσικών στοιχείων αλλά και του κάθε
 αγανακτισμένου -βολεμένου που στο
 όνομα μιας ψεύτικης επανάστασης
 γράφει το εγχειρίδιο της μίζερης ζωής
 του σε δημόσια κτίρια, σε αγάλματα
 σε φρεσκοβαμμένους τοίχους και σε
 πλατείες, με την ίδια ευκολία που
 κάνει τατουάζ στο σώμα του. Τα
 δημόσια κτίρια ανήκουν σε όλους,
 όχι στην μειοψηφία που λειτουργεί
 ως κράτος εν κράτει. Το γκράφιτι δεν
 ανήκει στην ελληνική νοοτροπία, η
 ομορφιά και το χρώμα των ελληνικών
 πόλεων προέρχονται από την φύση, το
 απέραντο γαλάζιο, το καταπράσινο
 βουνό, τις στολισμένες με λουλούδια
 βεράντες και όχι από τα χημικά
 χρώματα στην επιφάνεια κάθε τοίχου
 που πολλές φορές είναι δοσμένα
 με ένα βίαιο και ορμητικό τρόπο,
 φιγούρες τρομακτικές και σκοτεινές.
 Αποψη μου... Σε αυτό θα προσθέσω
 και το ζήτημα των απορριμμάτων
 παντός φύσεως και προελεύσεως.
 Είναι άδικο μια τόσο ωραία πόλη,
 να καταγράφεται στο μυαλό του
 επισκέπτη ως αφισοκρατούμενη,
 βρώμικη,σημαδεμένη από συνθήματα
 με τόνους σκουπίδια να στοιβάζονται
 στους κάδους, περιμένοντας τότε θα
 περάσει η αρμόδια υπηρεσία. Δεν είναι
 μόνο θέμα υγιεινής και αισθητικής,
 πλέον σχετίζεται με το αίσθημα

σεβασμού
 που
 έχουν οι
 αρμόδιοι
 απέναντι
 στους
 πολίτες, το
 αίσθημα σεβασμού
 των πολιτών για τους

συμπολίτες τους, για την ίδια την πόλη,
 που στους δρόμους της κυκλοφορούν
 καθημερινά.

Κ.Μαρόγιαννη

Αν θέλω περισσότερο να σας
 κουράσω, άλλωστε γνωρίζω
 ότι έχετε επισημάνει και
 καταγράφει τα ίχνη της πόλης, τον
 παλμό της Γιαννιωτών με τους οποίους
 έρχεστε σε πιο συχνή επαφή από ότι
 εγώ. Θεωρώ ότι έχουν γίνει πολλά
 βήματα σε σχέση με το παρελθόν, η
 εποχή το επιτάσσει, αλλά δεν θα πρέπει
 να ξεχναμε το εξής: Καμία τεχνολογία,
 κανένα νομοσχέδιο, κανένα δημόσιο
 έργο δεν είναι αρκετό για μια πόλη,
 εάν οι άνθρωποι που ζουν σε αυτήν δεν
 διακατέχονται από αγάπη, σεβασμό,
 απέναντι στους συμπολίτες, από
 αναγνώριση των ευθυνών και των
 υποχρεώσεων απέναντι στις δομές
 της λειτουργίας της πόλης που ζουν
 και εργάζονται. Το ίδιο πρέπει να
 γίνει και στα Γιάννενα. Δεν πρέπει να
 επαναπαυόμαστε στο γνωστό πρώτα
 στα "γράμματα και στα γράμματα", αλλά
 με βάση αυτά, να κάνουμε πιο ποιοτική
 την κατοίκηση, την συγκατοίκηση
 και την επιβίωση. Δεν φταίει μόνο το
 κράτος των Αθηνών, οι ευθύνες είναι
 τοπικές και προσωπικές, εάν θέλουμε
 να αλλάξουμε τα κακώς κείμενα ή να
 διατηρήσουμε και να επεκτείνουμε τα
 θετικά στοιχεία.

Εις το επανιδείν!
 Α.Τ

Τόσο ο νόστος της επιστροφής
 όσο και το πάθος της καθημερινότητας
 ή η μάχη για να γίνει η πόλη πιο
 κατοικήσιμη, εμφανίζονται με
 διεκδικητικότητα στις αφηγήσεις
 και επομένως στις αναπαραστάσεις
 των ανθρώπων, όπως και της
 επιστολογράφου μου. Ακριβώς για αυτό
 το λόγο και επειδή σε λίγες μέρες θα
 γιορτάσουμε την Ανάσταση, το κείμενο
 αυτό το αφιερώω στον συνάδελφο
 και φίλο Οδυσσέα Μουζά, έναν φίλο
 που έφυγε πριν λίγες μέρες για πάντα-
 αλλά αγάπησε την πόλη, ζώντας στα
 Ιωάννινα μια δεκαετία, ιδαλόγ και
 σταθερό θαυμαστή της πόλης των
 Ιωαννίνων. Ο Οδυσσέας που μας
 τιμήσε και μας στήριξε με την φιλική
 του στάση και την πολιτισμένη όσο
 και επιστημονική του προσέγγιση,
 ευόδωσε την ανθρωπινή σχέση και την
 συνεργασία μας τα τελευταία 20 χρόνια.
 Ήταν παρεμπιπτόντως και ο πρώτος
 που μελέτησε επιδημιολογικά την
 ψυχοπαθολογία στο νομό Ιωαννίνων.
 Εμείς οι φίλοι του θα τον θεωρούμε ότι
 μας επισκέπτεται ξανά και ξανά να
 πίνουμε καφέ να απολαμβάνουμε τον
 δείπνο να περπατάμε να συζητάμε
 και να ενισχύουμε την ανθρωπιά και
 την δημιουργικότητα μας μαζί του,
 εξακολουθητικά στον ιδιαίτερο τούτο
 τόπο που η ψυχή της πόλης επιμένει.

Εν Τω Μνήμῃ Αθύρ

Με δυσκολία διαβάζω στην πέτρα την αρχαία.
 «Κύριε Ιησού Χριστέ». Ένα «Ψυχρήν» διακρίνω.
 «Εν τω μιν[ν] Αθύρ» «Ο Λεούκιος[ς] εικομήθη».
 Στη μνεία της ηλικίας «Εβί[ω]σεν ετών»,
 το Κόππα Ζίπα δείχνει που νέος εκομήθη.
 Μετα στα φθαρμένα βλέπω «Αυτή[ν]... Αλεξανδρέα».
 Μετά έχει τρεις γραμμές πολύ ακρωτηριασμένες
 μα κάτι λέξεις βγάτω - σαν «θί[ο]κρια μιών», «οδόνν»,
 κατόπι πάλι «δάκρια», και «[η]μίν τοις [φ]ιλίοις πένθος».
 Με φαίνεται που ο Λεούκιος μεγάλως θ' αγαπήθη.
 Εν τω μνήμῃ Αθύρ ο Λεούκιος εκομήθη.
 Κ.Καβάφης